

være det ærede Thing bekendt, at det er fremgaaet af en Overenskomst mellem de forskellige Anskuelser, der have gjort sig gjældende ved dets Behandling. Jeg skal derfor ikke for Diebliffet udtale mig videre om Udkastet, saaledes som det nu foreligger. Jeg har troet, under Sagens tidligere Behandling at maatte forbeholde mig Ret til ogsaa fra mit Standpunkt, at maatte søge at understøtte de Forandringer, der maatte blive foreslaaede i den Retning, hvorom jeg tidligere har udtalt mig, og som jeg endnu bestandig troer vilde være tjenlige for selve Sagen, og jeg kan med Hensyn til saadanne Forandringer ogsaa for Diebliffet henholde mig til hvad den ærede Landstingsmand, der sidst havde Ordet, allerede har yttret om een Bestemmelse, og det er med Hensyn til et Punkt, som allerede under Sagens Behandling i dette Thing forrige Gang undergik en Forandring, som jeg ikke kan ansee for at være hensigtsmæssig, idet den Betingelse, at den paagjældende Udgiver skulde være 18 Aar gammel for at kunne paatage sig Ansvar, faldt bort, saa at den sædvanlige criminelle Aalder her skulde være Reglen. Dette troer jeg med den ærede Taler, er en betænkelig Forandring, som, hvis den skulde blive misbrugt, vilde kunne medføre høist skadelige Følger. Men det gaaer med denne Bestemmelse som med flere andre; man kan umuligt paa Sagens aldeles abstracte Standpunkt forud med fuldkommen Sikkerhed forudsige, hvilke Følger hver enkelt Bestemmelse vil have. Man maa haabe, at det ikke vil blive Skik, at saadanne unge Mennesker under 18 Aars Alderen skulde blive stillede frem som Udgivere; man maa haabe, at en saadan Fremgangsmaade i og for sig vil blive saaledes fordoimt af den offentlige Mening, og at den ikke vil indtræde i det praktiske Liv. Det Samme gjælder ogsaa om flere andre Ting. Jeg troer, at en af de væsentligste Mangler, man næst efter denne kunde finde ved Lovudkastet, saaledes som det

nu foreligger, ligger dert, at der ikke er bibeholdt en Bestemmelse, som den, der tidligere var i Lovudkastet, der udgik herfra, om Berigtigelser, saaledes som det i Regjeringens Udkast § 17 og i Landstingets Udkast § 16, tidligere var vedtaget, og at der ikke her findes vedtaget en Paragræf om Oversættelser, saaledes som i det oprindelige Udkasts § 16 og i Landstingets § 15. Men disse Ubelædelser og flere andre Forandringer, som jeg i det Hele ikke kan finde fuldkommen hensigtsværende, ere dog ikke af den Natur, at jeg troer, at Lovudkastet derved taber en Deel af sine flere virkeligt gode Egenskaber, og som maaskee endog opveier de Mangler, hvoraf den nærværende Lovgivning lider, og jeg troer derfor, at et Udkast som det, der her foreligger, selv om de Forandringer, der vistnok maae ansees ønskelige, og for hvilke jeg ogsaa skal søge at udtale mig ved foresaldende Leiligheder, ikke billiges, dog alligevel er antageligt saaledes som det er.

Orsted: Mig forekommer det Lovudkast, der er udarbejdet af Folkethinget med Hensyn til Pressesforbrydelser at være aldeles utilfredsstillende, og jeg skulde troe, at man gjorde langt bedre i at lade det blive ved den nærværende Tilstand, hvor den Haardhed, der synes at være i den ældre Lovgivning, allerede er sat ud af Kraft, og hvor man altsaa ikke kan klage over, at der ikke gives tilstrækkelig Pressesfrihed. Jeg troer, i det Hele, at det under de nærværende Forhold ikke vil være muligt at komme til en nogenlunde antagelig Presselov, og at man i enhver Henseende gjør bedre i, at lade det blive ved den nærværende Pressetilstand indtil videre. Smidlertid har jeg, da Regjeringens Presselovudkast forrige Gang var under Behandling, erklæret, at hvis der kunde have været Udfigt til, at Presseloven i det Væsentlige, saaledes som den var foreslaaet af Regjeringen, kunde vinde Bifald, og at det maaskee med nogle enkelte Lempninger kunde blive til Lov, vilde jeg finde det ønskeligt.